



DEUTSCH
FÜRS LEBEN

WALDEMAR
GRZEBIEŃ

SCENARIUSZ LEKCJI

Program nauczania języka niemieckiego dla szkoły branżowej II stopnia

opracowany w ramach projektu

„Tworzenie programów nauczania oraz scenariuszy lekcji i zajęć wchodzących w skład zestawów narzędzi edukacyjnych wspierających proces kształcenia ogólnego w zakresie kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do poruszania się na rynku pracy”

dofinansowanego ze środków Funduszy Europejskich w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, 2.10 Wysoka jakość systemu oświaty

Warszawa 2019

Strona redakcyjna

Redakcja merytoryczna – Elżbieta Witkowska

Recenzja merytoryczna – dr Danuta Koper

Agnieszka Szawan-Paras

Katarzyna Szczepkowska-Szczeńiak

dr Beata Rola

Redakcja językowa i korekta – Altix

Projekt graficzny i projekt okładki – Altix

Skład i redakcja techniczna – Altix

Warszawa 2019

Ośrodek Rozwoju Edukacji

Aleje Ujazdowskie 28

00-478 Warszawa

www.ore.edu.pl

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach wolnej licencji Creative Commons –
Użycie niekomercyjne 4.0 Polska (CC-BY-NC).

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.pl>

Temat lekcji

Najukochańsza babcia świata (Die allerliebste Oma der Welt)

Klasa/czas trwania lekcji

III/45 minut

Cele ogólne

- Rozwijanie zasobu środków gramatycznych, leksykalnych, ortograficznych oraz fonetycznych.
- Tworzenie wypowiedzi ustnych i pisemnych.

Cele operacyjne (szczegółowe)

Uczeń:

- poprawnie czyta i streszcza tekst,
- stawia pytania do tekstu,
- stawia hipotezy odnośnie dalszego ciągu tekstu.

Metody/techniki/formy pracy

- praca indywidualna,
- praca w grupach – wzajemne czytanie (Reziprokes Lesen),

Środki dydaktyczne

- karty pracy: pocięty na pięć części tekst „Die allerliebste Oma der Welt”,
- karteczki z rolami – 1) Du liest den Text vor. 2) Du stellst Fragen zum Textinhalt. 3) Du besprichst schwierigere Textstellen und unbekannte oder unklare Wörter. 4) Du fasst den Text zusammen. 5) Du bildest Hypothesen zum nächsten Textabschnitt,
- słowniki.

Opis przebiegu lekcji

- Nauczyciel podaje cele lekcji.
- Uczniowie tworzą pięcioosobowe grupy. Każda grupa otrzymuje karty pracy oraz losuje karteczki z rolami.
- Uczeń, który wylosował rolę nr 1, czyta pierwszy fragment tekstu na głos. Jako rozwiązanie alternatywne można wprowadzić zasadę, że każdy członek grupy czyta fragment tekstu po cichu.
- Uczeń, który wylosował rolę nr 2, zadaje pytania do tekstu, a koledzy odpowiadają.
- Uczeń, który wylosował rolę nr 3, omawia trudniejsze miejsca w tekście oraz nieznanne i niezrozumiałe słowa. Sprawdza je wcześniej w słowniku. Pozostali uczniowie zapisują je w zeszytach.
- Uczeń, który wylosował rolę nr 4, streszcza tekst własnymi słowami.

- Uczeń, który wylosował rolę nr 5, stawia hipotezy odnośnie dalszego ciągu opowiadania.
- Uczniowie ponownie losują role i przystępują do pracy z kolejnym fragmentem tekstu.
- Zadanie domowe: Uczniowie mają napisać krótkie, składające się z ośmiu zdań streszczenie całego tekstu.

Komentarz metodyczny:

W pracy metodą „wzajemnego czytania” każdy uczeń ma do wykonania różnorodne zadania. Poprzez losowanie ról przed przystąpieniem do pracy nad kolejnym fragmentem tekstu, te zadania się zmieniają. W konsekwencji zmieniają się też ćwiczone przez uczniów umiejętności. W pierwszej fazie jeden uczeń doskonali umiejętność czytania, a pozostali słuchania ze zrozumieniem. W drugiej doskonalona jest bardzo ważna umiejętność – stawiania pytań. Nauczyciel powinien rozważyć, czy nie należy przed lekcją lub na jej początku krótko powtórzyć sposobu tworzenia tzw. „W-Fragen”. Uczniowie mają z tym na ogół duże kłopoty.

Rola ucznia, który ma omówić trudne miejsca w tekście oraz niezrozumiałe wyrazy jest najtrudniejsza. Wymaga współpracy wszystkich członków grupy, a nierazko i pomocy nauczyciela. Uczeń ten musi wiedzieć, że może zwrócić się do nauczyciela o pomoc. Uczniowie uczą się w ten sposób opisywania słów, używania synonimów i antonimów. Przekonują się też, że nie muszą rozumieć od razu wszystkich słów, by zrozumieć tekst.

Uczeń, który będzie streszczał tekst, musi dokonać selekcji najważniejszych informacji i wyprodukować spójny tekst.

Ostatnia rola jest bardzo motywująca. Z jednej strony uczniowie ćwiczą bowiem swobodne mówienie, a z drugiej stwarzają możliwość odniesienia się przy czytaniu następnego tekstu do tych hipotez, dzięki czemu jego zrozumienie staje się łatwiejsze, a cały proces ciekawszy.

Uczniom łatwiej jest pracować, gdy poszczególne role wyświetlone są na ekranie rzutnika. Jest to istotne zwłaszcza na początku pracy tą metodą.

Zamiast losowania ról można też wprowadzić zasadę, że po pracy z pierwszym fragmentem tekstu, uczeń przekazuje swoją rolę najbliższemu sąsiadowi z prawej strony. Zniknie w ten sposób wprawdzie element zaskoczenia, za to uzyskamy pewność, że każdy uczeń przejmie każdą rolę.

Na następnej lekcji nauczycieli powinien sprawdzić zadanie domowe i ustalić oceny dla poszczególnych uczniów. W stosunku do uczniów z SPE nauczyciel powinien wziąć pod uwagę nie tylko efekt końcowy, ale też wkład pracy i trudności, jakie musieli pokonać tacy uczniowie.

Ewaluacji lekcji nauczyciel może dokonywać w jej trakcie, obserwując zachowanie uczniów.